

peget som mægler, kompetencen til at udpege mæglere, hvornår en udpegning bortfalder eller ophører, herunder om tidsbegrænsning af udpegningen, jf. lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

3.4. Sagstyper og tidspunkt for konfliktrådsbehandling

3.4.1. Udvalget har overvejet, om en permanent og landsdækkende ordning med konfliktråd bør begrænses til særlige former for strafbare handlinger.

Kerneområdet for den første forsøgsordning med konfliktråd var navnlig voldssager, mens kerneområdet for den anden forsøgsordning, som blev iværksat i 1998, blev beskrevet som sager om vold, indbrud, butikstyveri, tasketyveri og hærværk. Det var dog ikke udelukket også at inddrage andre former for kriminalitet, som kunne virke krænkende for forurettede, og som efter en konkret vurdering blev fundet egnet til mægling. Under den seneste forsøgsordning har også sagstyper uden for det nævnte kerneområde i praksis været behandlet i konfliktråd.

Det er udvalgets opfattelse, at erfaringerne fra den seneste forsøgsordning viser, at konfliktråd uanset kriminalitetens art kan gennemføres med positivt resultat for såvel forurettede som gerningsmand i alle typer af sager med et identificerbart offer. Det gælder også i mere alvorlige straffesager som f.eks. røveri.

Udvalget bemærker, at kravet om frivillig deltagelse og en konkret egnethedsvurdering af sager, der visiteres til behandling i konfliktråd, vil kunne være tilstrækkeligt til at varetage de særlige hensyn, der kan være til forurettede i sager om alvorlig personfarlig kriminalitet. På den baggrund finder udvalget ikke grundlag for at anbefale begrænsninger i mulighederne for at deltage i konfliktråd, når det drejer sig om sager om alvorlig kriminalitet. Udvalget peger i den forbindelse også på, at erfaringerne fra forsøgsordningen viser, at det for forurettede i sager om personfarlig kriminalitet, f.eks. røveri, netop kan have stor betydning for at kunne bearbejde den traumatiske oplevelse, at den forurettede kan møde gerningsmanden i konfliktråd.

Ud fra erfaringerne fra forsøgsordningen finder udvalget, at der omvendt heller ikke er noget praktisk behov for generelt at afskære mindre alvorlige sager fra at kunne blive behandlet i konfliktråd.

Efter udvalgets opfattelse er der på denne baggrund ikke grundlag for at opstille generelle begrænsninger for, hvilke sagstyper der kan behandles i konfliktråd.

Udvalget anfører, at et kerneområde for konfliktråd vil skabes naturligt i praksis også uden udtrykkelig angivelse heraf. Kravet om, at gerningsmanden i det væ-

sentlige skal have tilstået forholdet, og kravet om, at der skal være et identificerbart offer, der kan deltage i konfliktrådet, vil i vidt omfang i sig selv afgrænse nogle centrale sagstyper, hvor konfliktråd kan komme på tale.

De sagstyper, som under forsøgsordningen har været kerneområdet, vil således efter udvalgets opfattelse også fremover være et naturligt kerneområde for konfliktråd, dvs. navnlig sager om vold, indbrud, andet tyveri, røveri og hærværk.

Med henblik på at sikre en god forankring af konfliktrådsordningen i politiet anbefaler udvalget i øvrigt, at emnet konfliktråd kommer til at indgå som en naturlig del af uddannelsen og efteruddannelsen af politifolk, og at politiets sagsbehandlingssystemer så vidt muligt udvikles således, at der i de sager, hvor konfliktråd kan være relevant, edb-mæssigt genereres en forespørgsel om konfliktråd med tilhørende ekspeditionsrutiner.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 91-94.

3.4.2. Udvalget har tillige overvejet, om der bør fastsættes nærmere retningslinjer for, på hvilket tidspunkt en sag kan behandles i konfliktråd.

Efter udvalgets opfattelse bør det ikke mindst af hensyn til forurettedes mulighed for at få bearbejdet hændelsen og »komme videre« efter forbrydelsen tilstræbes, at konfliktråd afholdes så hurtigt som muligt efter gerningstidspunktet. Endvidere har domstolene efter mulighed for at tillægge deltagelse i konfliktråd betydning ved straffastsættelsen i strafformildende retning, jf. pkt. 3.7.1 nedenfor, hvilket kun kan ske, hvis konfliktrådet er gennemført inden straffesagens behandling ved retten.

Det er udvalgets opfattelse, at det er væsentligt at holde muligheden for deltagelse i konfliktråd åben i alle faser af straffesagens forløb, og at det ikke på forhånd bør være udelukket at behandle en sag i konfliktråd endog længere tid efter, at sagen er blevet pådømt ved retten. Der kan være situationer, hvor der først lang tid efter gerningstidspunktet opstår et behov hos forurettede for at møde gerningsmanden, og det kan ikke udelukkes, at der kan være gerningsmænd, for hvem det efter længere tids fængsling pludselig virker meningsfuldt at møde forurettede for at give ham eller hende en undskyldning, selv om den pågældende gerningsmand f.eks. oprindeligt ikke ønskede at deltage i konfliktråd.

Udvalget bemærker, at det ikke kan udelukkes, at konfliktrådsbehandling inden straffesagens behandling i retten i visse tilfælde vil kunne betyde, at gerningsmandens og/eller forurettedes forklaring i et eller andet omfang kan blive påvirket af mødet i kon-